

Τεσσαρακοστή: ευκαιρία μιας ανανέωσης

Με προοπτική το γιορτασμό του Πάσχα, η Εκκλησία προτείνει στους χριστιανούς να επιδοθούν σε μια πολλαπλή προσπάθεια που θα τους επιτρέψει να ζήσουν πιο συνειδητά κατά τη Μεγάλη Εβδομάδα το μυστήριο του Πάσχα, να περάσουν μυστηριακά από τον πόνο και το θάνατο του Ιησού Χριστού στη δόξα της Ανάστασης. Η λατρεία στην οποία καλούνται οι χριστιανοί όλο πασχαλινό τριήμερο δεν είναι τίποτε άλλο από τη μεγάλη γιορτή της ζωής, της νίκης του θανάτου από το θάνατο όπου ο Θεός χαρίζει στους ανθρώπους τη Ζωή!

Η Τεσσαρακοστή είναι μια περίοδος του λειτουργικού έτους πορείας, άσκησης και δοκιμασίας κατά την οποία ο χριστιανός καλείται να εμβαθύνει την πίστη του προσωπικά αλλά και συλλογικά, όπως την παλιά εποχή ο λαός του Ισραήλ έζησε το πέρασμα από την έρημο, όπου δοκιμάστηκε και ωρίμασε. Την εμπειρία αυτή θα θυμάται ο λαός σύμφωνα με την πρόσκληση του Θεού.

Κάλεσμα για μια αληθινή μετάνοια που αγγίζει το νου και την καρδιά και έχει συνέπειες τόσο στην καθημερινότητα της ύπαρξης όσο και στη νοοτροπία ατομικά των πιστών αλλά και των τοπικών χριστιανικών κοινοτήτων, όπως και στο σύνολο της Εκκλησίας. Η τριπλή αυτή διάσταση είναι ο χώρος όπου η σωτηρία μπορεί να γίνει ορατή.

Όπως κατά τους πρώτους αιώνες του χριστιανισμού έτσι και σήμερα, η σύναξη των πιστών επιτρέπει ο Λόγος του Θεού να γίνει κτήμα της και παράλληλα να περνάει σ' ένα αποτελεσματικό άνοιγμα προς τους αδελφούς, κυρίως στους πιο αδυνάτους.

- Την εμβάθυνση του Λόγου του Θεού την ξεκινάμε μέσα στην ευχαριστιακή σύναξη κατά την ακολουθία του λόγου. Ο πιστός όμως έχει τη δυνατότητα να προεκτείνει τη διαδικασία αυτή σε καθημερινή ή εβδομαδιαία βάση, με το ρυθμό που ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία του. Οι φετινές περικοπές των ευαγγελίων της Τεσσαρακοστής μπορεί να γίνουν για μας ευκαιρία φωτισμού. Με διδαχές, με παραβολές, αλλά κυρίως με γεγονότα τα οποία γίνονται «σημεία» μιας πιο βαθιάς πραγματικότητας ο Ιησούς προετοίμασε τους μαθητές του να ζήσουν το Πάθος και την Ανάστασή του. Το ίδιο μπορεί να γίνει και για το χριστιανό του 21^{ου} αι. Οι καλές προθέσεις δεν αρκούν! Δίχως προσπάθεια δεν πετυχαίνει ο άνθρωπος πολλά πράγματα! Το γνωρίζουμε από προσωπική εμπειρία. Το ίδιο συμβαίνει και για την ανάπτυξη της πνευματικής μας ζωής...

- Το άνοιγμα προς τους αδελφούς είναι η δεύτερη διάσταση, όχι προαιρετική αλλά αναγκαστική γι' αυτόν του θέλει να είναι αληθινός χριστιανός και πιστός στον Ιησού Χριστό, είτε λαϊκός, είτε μοναχός ή μοναχή, είτε κλη-

ρικός. Η αγάπη έχει την πρώτη θέση. Εκδηλώνεται με τη γνήσια φιλανθρωπία, με το σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και ελευθερίας. Με τη συνεργασία παρά με την άμιλλα. Και το πεδίο δράσης διαφαίνεται πολύ πλατύ. Αγγίζει τις εσωτερικές στάσεις του καθενός (ό,τι κρύβει η καρδιά), τις συμπεριφορές απέναντι στο συνάνθρωπο (ο άλλος γίνεται αδελφός). Δεν είναι σπάνιο, χριστιανοί, πιστοί να ξεχνούν ότι η εμπάθεια, η ζήλια, η κακολογία, η έχθρα, το μίσος, η εκμετάλλευση... δεν συμβιβάζονται με την αγάπη, αντίθετα την καταρρακώνουν και αλλοιώνουν την κοινωνία που πρέπει να επικρατεί σε κάθε χριστιανική κοινότητα.

π. Γαβριήλ Μαραγκός τ.Ι.

«Θυμήσου, Ισραήλ...»

Ένας λαός, ένα πρόσωπο, μια Ιστορία.

Ο Ισραήλ είναι όλα αυτά.

Γραφές, ιδιαίτερα στη Βίβλο, Παλαιά και Καινή Διαθήκη, Γραφές που προηγούνται από το λόγο, αλλά ιδίως από τη μνήμη, μια μνήμη που τελικά είναι σηματοδωμένη από αυτή την Ιστορία κι επομένως από τη «βιβλιοθήκη» που είναι η Βίβλος μας.

Έτσι, σήμερα, διαβάζοντας τη Βίβλο, διαβάζουμε μια ιστορία, την ιστορία – μνήμη του Ισραήλ, δηλ. την ιστορία μας.

Γι' αυτό δεν πρέπει να μας κάνει εντύπωση που ξαναβρίσκουμε μέσα σ' αυτή την μακραίωνη μνήμη, τη βαθιά συνείδησή της, δηλ. μια συνεχή υπενθύμιση: «Θυμήσου Ισραήλ...».

Τι να θυμάται όμως αυτός ο λαός;

Για ποια μνήμη γίνεται λόγος;

Διότι με τη Βίβλο, υπάρχει πάντοτε ο κίνδυνος παρανόησης.

Όμως η Βίβλος απλά μας λέει:

«Μην ξεχάσεις Ισραήλ αυτά που έμαθες, αυτά που οφείλεις να ξέρεις ώστε η συμπεριφορά σου στη ζωή να είναι σωστή, να είσαι πιστός στο Θεό και στις εντολές του».

Βέβαια η Βίβλος περιέχει νόμους, κανόνες, αποφθέγματα, τελετές κ.ά., όλα όσα δηλ. πρέπει να ξέρει, να συγκρατεί κανείς και ιδίως να εφαρμόζει.

Όλα αυτά όμως δεν είναι τα πιο σημαντικά ούτε αυτά και μόνο. Διότι όταν η Βίβλος λέει: «Θυμήσου Ισραήλ...», εννοεί άλλα πράγματα. Πριν απ' όλα και προπάντων ο πιστός Ισραηλίτης, θυμάται το Θεό και προσέχει να μην κάνει λάθος και τον πάρει για οποιονδήποτε άλλο θεό. Γι' αυτό πρέπει ν' ακούει προσεχτικά, διότι η μνήμη αρχίζει με την ακοή. «Άκου, Ισραήλ, ο Γιαχβέ, ο Θεός μας, είναι ο μόνος αληθινός Θεός. Αυτά τα λόγια, που σου υπαγορεύω σήμερα θα μείνουν χαραγμένα στην καρδιά σου» (Δευτ 6, 4,6).

Και το εδάφιο: «Θα αγαπήσεις Κύριο το Θεό σου, με όλη σου την ψυχή, με όλη σου τη δύναμη» (Δευτ 6, 5) είναι υπόθεση καρδιάς. Ποιος θα τολμούσε να ξεχάσει αυτό που αγαπά; Ποιος δεν θ' άκουγε αυτόν που αγαπά και που του μιλάει; Ακούω και αγαπώ για να θυμάμαι, να μην ξεχνώ, για να κρατάω γερά στη μνήμη μου. Ιδίως πρόσεχε μη τυχόν και πεις στον εαυτό σου: «Όλα αυτά έγιναν με τη δύναμή μου, με την ισχύ του βραχίονά μου». Θυμήσου το Θεό σου, τον Γιαχβέ. Εκείνος και μόνο σου έδωσε τη δύναμη να κάνεις όλα αυτά (Δευτ 7, 18). Κι επειδή δεν ξεχνάς, αλλά κρατάς πιστά στη μνήμη σου ό,τι ο Θεός έκανε για σένα, τότε μόνο θα μπορείς να υπακούς στο Νόμο Του.

Αυτή είναι η σειρά της τάξης, της μνήμης: πρώτα γνωρίζεις και αγαπάς, έπειτα συμπεριφέρεσαι σύμφωνα με το Νόμο αυτού του Θεού που είχε την πρωτοβουλία να εκλέξει εσένα για λαό του ανάμεσα σε τόσους άλλους λαούς, ώστε αυτός ο εκλεκτός λαός του να Τον θυμάται, να θυμάται ό,τι έκανε για το λαό του και με τη σειρά του να εφαρμόζει το Νόμο και τις εντολές του.

Η μνήμη του Ισραήλ δεν είναι γεγονότα, ιστορίες, εντολές και νόμοι. Η μνήμη του είναι μνήμη ευγνωμοσύνης, αναγνώρισης, αγάπης, πιστότητας και ευχαριστίας.

«Θυμήσου Ισραήλ ό,τι ο Θεός έκανε για σένα όταν ήσουν σκλάβος στην Αίγυπτο, πώς σε έβγαλα απ' αυτή τη δουλειά, πώς σε απελευθέρωσα από το χέρι του Φαραώ, πώς σου έδωσα τροφή και νερό στην έρημο, πώς σε οδήγησα σε μια χώρα όπου ρέει γάλα και μέλι. Μετά απ' όλα αυτά, αλλά όχι πριν, να θυμάσαι το Νόμο και τις εντολές για να τα εφαρμόζεις».

Διότι πριν απ' όλα πρέπει να υπάρχεις, να είσαι απαλλαγμένος απ' ότι σ' εμποδίζει να ζεις ελεύθερος και όρθιος. Κι αν κάποτε ο Θεός σου έδωσε νόμους κι εντολές, είναι για να ζεις καλά σε μια χώρα που σου υποσχέθηκε και που σου έδωσε ενώ υπέφερες φοβερά κάτω από το ζυγό της σκλαβιάς της Αιγύπτου. Ο Θεός πρώτα έσωσε το λαό του και μετά του έδωσε το Νόμο για να του πει πώς να ζήσει. Κι αυτό γιατί τελικά ο άνθρωπος πρέπει να διαλέξει τη ζωή (Δευτ 30, 15-16).

«Τον Θεό όμως κανένας δεν Τον είδε» μας υπενθυμίζει στην αρχή του Ευαγγελίου του, ο Ιωάννης (Ιω 1, 18). Ούτε ο Μωυσής που παρέλαβε απ' Αυτόν τον Νόμο και που τόσο επιθύμησε να δει (Εξ 33, 18-23).

Δεν υπάρχει ένα πρόσωπο, μια εικόνα να δούμε, έστω κι αν απαγορεύονται τα είδωλα. «Κανένας δεν είδε ποτέ το Θεό» (Ιω 1,18).

Ο Θεός όμως δεν ξεχνά ό,τι υπόσχεται: «Αφού ο Θεός κατά πολλούς και διαφορετικούς τρόπους, μίλησε κατά την αρχαία εποχή στους πατέρες δια των προφητών, κατά τις έσχατες αυτές μέρες, μας μίλησε με τον Υιό του» (Εβρ 1, 1-2).

Μετά το πάθος και το θάνατο του Ιησού, οι γυναίκες έτρεξαν στον τάφο με αρώματα κι εκεί, ο Άγγελος του Κυρίου τους υπενθύμισε: «Μη φοβάστε, ξέρω ότι ζητάτε τον Ιησού, τον Σταυρωμένο. Δεν είναι εδώ διότι αναστήθηκε όπως σας είχε πει... (Ματθ 28, 5-6).

«Δεν το θυμάστε;»
θα μπορούσε να προσθέσει ο άγγελος.

αδ. Αικατ. Μαϊδιώτου
Μετάφραση

Ο Πατέρας που είναι άπειρος

Ζούμε σήμερα μέσα σ' ένα κόσμο όλο και περισσότερο κλειστό, όπου δεν περνά πια καμιά μεγάλη πνοή, δημιουργός του μέλλοντος.

Απέναντι σ' αυτό τον δίχως ελπίδα κόσμο, όπου κι αυτοί ακόμα οι πιστοί φοβούνται τον ίσκιο τους, ο Ελουά Λεκρέρ, στο έργο του: «Ο Πατέρας που είναι άπειρος», μας προσκαλεί να διαβάσουμε ξανά το μήνυμα του αποστόλου Παύλου, μέσα στην προς Εφεσίους Επιστολή.

Εντελώς συγκλονισμένος από το ζωντανό πρόσωπο του αναστημένου Χριστού κι από τη δύναμη του Πνεύματος του, ο Παύλος έκανε μέσα του τη συναρπαστική εμπειρία του νέου ανθρώπου. Είδε να προβάλλει, στους κόλπους του παλιού εθνικού κόσμου, ένας νέος κόσμος, μια νέα ανθρώπινη κοινότητα, η Εκκλησία του Χριστού, ανοιχτή σε όλους, απαρχή μιας ανθρωπότητας συμφιλιωμένης και συναθροισμένης. «Τα παλιά πέρασαν, όλα έχουν γίνει καινούρια» (Β' Κορ 5, 17).

Σ' αυτό το διπλό φως αυτής της εμπειρίας που τον προωθεί προς το μέλλον, ο Παύλος ανακαλύπτει το μεγάλο Σχέδιο του Θεού, αποκάλυψη του Πατέρα που είναι άπειρος. Μας κάνει να δούμε πως η ανθρωπότητα, καλεσμένη από πάντα να μοιραστεί τη θεϊκή ζωή και τη θεϊκή χαρά, βρίσκει ξανά το δρόμο του μέλλοντός της, επανασυνδεόμενη, μέσα στον αναστημένο Χριστό, με την ορμή της δημιουργικής και θεοποιού αγάπης του Πατέρα. Μας ανοίγει έτσι στην έννοια της ιστορίας μας και του σύμπαντος.

Όραμα ελπίδας απ' όπου ξεκινά αυτό το κάλεσμα, περισσότερο από ποτέ σύγχρονο:

«Ξύπνα εσύ που κοιμάσαι,
αναστήσου από τους νεκρούς,
και θα σε φωτίσει ο Χριστός» (Εφ 5, 14β).

Βιβλικά

Ένα μεγάλο σχέδιο αγάπης

- Η αρχική ευλογία (Εφ 1, 1-14)

Μετά από ένα σύντομο χαιρετισμό, που δεν αναφέρει εξάλλου κανένα ιδιαίτερο παραλήπτη, η επιστολή ανοίγεται σε μια επίσημη κι εκτενή ευλογία (1, 3-14). Εμπνευσμένη από την ιουδαϊκή λειτουργία και καθοδηγούμενη από μια μεγάλη πνοή δόξας, η ευλογία αυτή ευχαριστεί το Θεό για το θαυμάσιο Σχέδιό του. Ρυθμίζεται από ένα είδος επαυδού: «εις έπαινον δόξης». Είναι ένας ύμνος προς τιμήν της δόξας της χάρης που ο Θεός έκανε σχεδιάζοντας αυτό το Σχέδιο του οποίου ο Παύλος υπογραμμίζει εδώ την παγκοσμιότητα και την δωρεάν.

Ας διαβάσουμε αυτή την ευλογία:

«Ευλογημένος να είναι ο Θεός, ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού,

που μέσω του Χριστού μας δώρισε πλούσιες τις ευλογίες του, πνευματικές και ουράνιες.

Μας διάλεξε πριν θεμελιώσει τον κόσμο,
να γίνουμε δικοί του δια του Χριστού, αψεγάδιαστοι στην τελική του κρίση.

Μας προόρισε με την αγάπη του να γίνουμε παιδιά του δια του Ιησού Χριστού,

σύμφωνα με το καλόβουλο για μας θέλημά του,
ώστε να τον υμνούμε για την πλούσια χάρη του,
που μας δώρισε δια του αγαπημένου του Υιού.

Μας λύτρωσε με το αίμα του Χριστού, συγχώρησε τις αμαρτίες μας
με την πλούσια χάρη

που μας τη σκόρπισε περίσσια,
μαζί με κάθε λογής φρόνηση και γνώση.

Μας έκανε γνωστό το μυστήριο του θελήματός του,
που με αγαθότητα προσχεδίασε

να πραγματοποιήσει με το έργο του Χριστού στην καθιερωμένη στιγμή,
δηλαδή να τα ενώσει όλα, ουράνια κι επίγεια,
στο πρόσωπο του Χριστού.

Δια του Χριστού αποκτήσαμε μερίδιο στην κληρονομιά του Θεού, διότι
αυτό ήταν απαρχής το σχέδιό του,

σύμφωνα με το οποίο πραγματοποίησε το θέλημά του.

Για να είμαστε εκείνοι

που υμνούμε τη δόξα του Θεού,

εμείς που από πριν έχουμε στηρίξει την ελπίδα μας στο Χριστό.

Έτσι κι εσείς ακούσατε το λόγο της αλήθειας, το χαρμόσυνο μήνυμα που
σας φέρνει τη σωτηρία.

Κι αφού πιστέψατε στο Χριστό, σας σφράγισε ο Θεός με το Άγιο Πνεύμα
που το είχε υποσχεθεί.

Κι είναι το Πνεύμα

εγγύηση για την κληρονομιά μας,

για το μελλοντικό λυτρωμό μας.

Έτσι θα υμνείται και θα δοξάζεται το μεγαλείο του Θεού».

Είμαστε εδώ μπροστά σ' ένα μεγάλο ιδρυτικό κείμενο της πίστης μας.
Μας προσφέρει ένα συνολικό όραμα του Σχεδίου του Θεού για τον άνθρωπο
και τον κόσμο. Για να συλλάβουμε το μεγαλείο, πρέπει να το διαβάσουμε ξανά
και να το μελετήσουμε.

- «Ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Εφ 1, 3)

Ο Θεός στον οποίο ο Απόστολος απευθύνει αυτή τη μεγάλη ευλογία δεν είναι ένας οποιοσδήποτε θεός. Είναι «ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού». Ο Θεός της Αποκάλυψης δεν είναι ένας απρόσωπος και απόμακρος Θεός.

Αποκαλύφθηκε καθ' όλη την ιστορία στο λαό του Θεού. Χάρη στη σχέση του με τους ανθρώπους, ο ίδιος παρουσιάστηκε ως «ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ κι ο Θεός του Ιακώβ» (Εξ 3, 15). Αυτός ο Θεός συνάπτει φιλία με τους ανθρώπους, είναι ουσιαστικά ο Θεός της Διαθήκης.

Η Βίβλος διηγείται ένα συμβολικό όραμα που εκφράζει καλά αυτή τη βούληση του Θεού να έρθει σε επαφή, σε σχέση, με τους ανθρώπους. Είναι το όραμα της σκάλας του Ιακώβ: «Είδε μια σκάλα που στηριζότανε στη γη και η κορυφή της άγγιζε τον ουρανό. Πάνω της ανέβαιναν και κατέβαιναν άγγελοι του Θεού. Κι ο Κύριος στάθηκε πάνω της και του είπε: Εγώ είμαι ο Κύριος, ο Θεός των πατέρων σου Αβραάμ και Ισαάκ» (Γεν 28, 12-13^α).

Αυτή η σχέση ανάμεσα στο Θεό και τους ανθρώπους δεν έπαψε να γίνεται όλο και βαθύτερη κατά τη μακρόχρονη ιστορία του λαού του Θεού. Γινόταν όλο και πιο εσωστρεφής μέχρι τη μέρα που απόκτησε ένα βάθος μιας απόλυτης νέας οικειότητας: «Όταν έφτασε η ώρα που είχε καθορίσει ο Θεός, λέει ο Παύλος απέστειλε τον Υιό του, που γεννήθηκε από μια γυναίκα...» (Γαλ 4, 4). Στο πρόσωπο του αιώνιου Υιού του ο Θεός ενώθηκε με την ανθρώπινη σάρκα μας, σαρκώθηκε, έγινε άνθρωπος εν Ιησού Χριστώ, αληθινός Υιός του Θεού και συνάμα αληθινός Υιός του ανθρώπου.

Έτσι, μεταδίδοντας την πληρότητα της θεότητάς του στο δούλο του, τον Ιησού, «ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ» έγινε «ο Θεός και Πατέρας του Ιησού Χριστού». Εν Ιησού, η αιώνια σχέση που υπάρχει στον κόλπο της Τριάδας, ανάμεσα στον Πατέρα και τον Υιό, αποκτά ένα ιστορικό πρόσωπο, γίνεται ορατή.

Αυτός ο απερίγραπτος δεσμός με την ανθρώπινη φύση μας έγινε πραγματικός «όταν συμπληρώθηκε ο χρόνος».

Αλλά ο Θεός τον είχε προβλέψει, τον είχε θελήσει «πριν τη δημιουργία του κόσμου», μας λέει παρακάτω ο Παύλος. Το μεγάλο του Σχέδιο αγάπης σχηματίστηκε γύρω απ' αυτό το δεσμό. Ο Θεός, πράγματι, σχεδίαζε να μεταδοθεί σ' όλους τους ανθρώπους, μέσα από τον σαρκωμένο του Υιό.

Μια μέρα, βλέποντας τον Ιησού να προσεύχεται, οι μαθητές του ζήτησαν: «Κύριε, δίδαξέ μας πώς να προσευχόμαστε». Κι ο Ιησούς τους είπε: «Όταν προσεύχεστε να λέτε: “Πατέρα” μας» (Λουκ 11, 1-2). Οι μαθητές περίμεναν

από το Διδάσκαλο το τυπικό μιας προσευχής. Ο Ιησούς τους αποκαλύπτει ένα Όνομα: το Όνομα του Θεού που είναι «Πατέρας». «Αββά, Πατέρα», έλεγε ο Ιησούς στον κήπο των Ελαιών, στη Γεθσημανή. Έτσι ονόμαζε ο Ιησούς το Θεό όταν προσευχόταν. Μ' αυτή τη λέξη «Αββά», τη δανεισμένη από το λεξιλόγιο των παιδιών, ο Ιησούς εξέφραζε την οικεία και μοναδική του σχέση που τον ένωνε με το Θεό. Μια σχέση απόλυτα υϊκή. Ο Θεός ήταν, ουσιαστικά, για τον Ιησού, ο Πατέρας, ο Πατέρας του, δηλαδή μια βαθιά και πλήρη επικοινωνία ζωής και αγάπης.

Έτσι, ζητώντας από τους μαθητές του να λένε: «Πατέρα», όταν προσεύχονται, ο Ιησούς τους καλεί να τον συναντήσουν μέσα στην απόλυτα υϊκή του σχέση με τον Πατέρα. Τους προσφέρει να συμμετάσχουν στην υϊκή του πληρότητα. Όλο το χαρμόσυνο μήνυμα βρίσκεται εδώ. Μεταστρέφομαι, στο Ευαγγέλιο, σημαίνει μαθαίνω να λέω «Πατέρα», όπως ο Ιησούς μόνο ξέρει να το λέει και μπορεί να το λέει, ανοίγοντας τον εαυτό του στο υϊκό του Πνεύμα. Διότι μόνο το Πνεύμα μέσα μας μπορεί να πει: «Αββά»: *«Διότι το Πνεύμα που σας έδωσε ο Θεός δεν εμπνέει φόβο για το Θεό ούτε κάνει τους ανθρώπους δούλους, αλλά παιδιά του Θεού. Αυτό το Πνεύμα μας δίνει το θάρρος να λέμε το Θεό: Αββά, Πατέρα μου»* (Ρωμ 8, 15).

Αββάς, Πατέρας, αυτό είναι το αληθινό όνομα του Θεού, το μόνο που πρέπει να γνωρίζει κανείς και να το εξυμνεί: «Αγιασθήτω το όνομά σου, ελθέτω η βασιλεία σου». Αββά, Πατέρα, αυτό είναι το σύνθημα που μας ανοίγει τις πόρτες της Βασιλείας, όπου το παιδί είναι βασιλιάς.

Éloi Leclerc

Προδημοσίευση

*«Ο Πατέρας ο άπειρος» Μια ανάγνωση της προς Εφεσίους επιστολής
Μτφρ. Αδ. Αγνή Αλμπέρτη, Ουρσ.*

Ο κόσμος και ο...

Η Γη μπροστά στην καταστροφή

Τελευταίως πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι μια σημαντική σύσκεψη επι-
στημόνων
για το Περιβάλλον.

Η έκθεση της Επιτροπής του ΟΗΕ απέδειξε ότι οι εκπομπές ρύπων
ευθύνονται για την απειλητική υπερθέρμανση της Γης.

Για τους επερχόμενους κινδύνους μίλησαν πρακτορεία,, ημερήσιος και πε-
ριοδικός τύπος, κανάλια τηλεόρασης, όπως και το διαδίκτυο. Κανείς πια δεν
μπορεί να εφησυχάσει.

Ούτε ο πολιτικός κόσμος, ούτε η διανόηση, ούτε οι απλοί πολίτες.
«Όλοι κινδυνεύουμε από τις συνέπειες της υπερκατανάλωσης, της απερι-
σκεψίας

και της ανευθυνότητάς μας» (*Καθημερινή* σ. 24 της 4/2/07)

Πώς διαχειριζόμαστε το νερό, τα σκουπίδια, τις χωματερές, τα δάση, τη
θάλασσα;...

Καλούμαστε να αναθεωρήσουμε την κοσμοθεωρία μας,
αλλά και να ληφθούν μέτρα που πρέπει να γίνουν πράξη.

Τι πρέπει να γίνει ώστε η υδρόγειος να βρει την ισορροπία της; Ποια γη
θέλουμε να παραδώσουμε στα παιδιά μας;

Για τους χριστιανούς

ο άνθρωπος είναι συνεργάτης του Θεού στη δημιουργία και ανάπτυξη του
σύμπαντος αλλά και στην πορεία του ανθρώπου μέσα στην ιστορία.

π. Γ. Μ.

Πριν την καταστροφή

Η αλόγιστη χρησιμοποίηση γαιάνθρακα και πετρελαίου για την παραγωγή ηλεκτρι-
κής ενέργειας και την κίνηση οχημάτων, πρέπει οπωσδήποτε να περιοριστεί, για να
μειωθούν οι παγκόσμιες εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα. Είναι, όμως, αυτό εφικτό
χωρίς μια γενικότερη κινητοποίηση και χωρίς συμφωνίες σε παγκόσμιο επίπεδο;

Είχε γίνει μια προσπάθεια με το περίφημο και πράγματι σωτήριο Πρωτόκολλο του
Κιότο, το οποίο, όμως, αρνήθηκαν να το επικυρώσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες, με το
επιχείρημα, που διατύπωσε ο ίδιος ο πρόεδρος Τζορτζ Μπους, ότι ο περιορισμός των
εκπομπών αερίων θα είχε αρνητική επίδραση στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας.

[...]

Το πρόβλημα, όμως, δεν περιορίζεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου η πίεση των
επιχειρηματικών κολοσσών μπορεί να φέρει αποτέλεσμα. Η «ενεργειακή επανάστα-

ση», όπως επισημαίνει και η «Γκρινπίζ» πρέπει να καλύψει επίσης τη ραγδαία οικονομική ανάπτυξη χωρών, όπως η Κίνα, η Ινδία, η Βραζιλία κ.ά.

Χρειάζεται, επομένως, ένας παγκόσμιος σχεδιασμός για να αξιοποιηθούν οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και επιτέλους να συνεργαστούν οι χώρες μεταξύ τους. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί, όταν και ο τελευταίος κάτοικος του πλανήτη αποκτήσει οικολογική συνείδηση με τη φροντίδα κάθε χώρας.

Στην Ελλάδα, όπου υπάρχουν σε αφθονία ανανεώσιμες πηγές ενέργειας – ήλιος και αέρας – και τις περιφρονούμε, πρέπει η «ενεργειακή επανάσταση» να αρχίσει εδώ και τώρα, για να προλάβουμε την καταστροφή.

Απόψεις

Ελευθεροτυπία 26/1/2007

SOSτε τον κόσμο

Καμία παράταση, καμία ελπίδα: Αν δεν ληφθούν άμεσα μέτρα για την προστασία του πλανήτη, η κατάσταση θα είναι μη αναστρέψιμη έως το 2100, προειδοποιεί το Διακυβερνητικό Πάνελ του ΟΗΕ για τις Κλιματολογικές Αλλαγές (IPCC) στην έκθεση για το Περιβάλλον που δίνεται στη δημοσιότητα στις 2 Φεβρουαρίου. Πρόκειται για τα συμπεράσματα της πενταετούς μελέτης 2.500 επιστημόνων, στην πλέον σφαιρική και ολοκληρωμένη προσέγγιση του προβλήματος που παρουσιάζεται τα τελευταία

χρόνια.

Στην προηγούμενη έκθεσή τους, το 2001, οι επιστήμονες του IPCC διατύπωναν την εκτίμηση ότι είναι απλώς «πιθανόν», κατά 66% έως 90%, οι ανθρώπινες δραστηριότητες να προκαλούν την υπερθέρμανση του πλανήτη. Στη φετινή έκθεση, τα ποσοστά ενισχύονται για να πλησιάσουν την απόλυτη βεβαιότητα...

Ημερησία της Κυριακής, 4/2/07

Δέκατη τρίτη Στάση

Εδώ το Πάθος παίρνει τέλος κι' η Συμπάθεια εξακολουθεί.

Δεν είναι πια ο Χριστός στο Σταυρό. Είναι με τη Μαρία. Στα χέρια της τον έχει δεχθεί καθώς δεν τον αρνήθηκε στον Ευαγγελισμό, το ίδιο τον δέχεται και τώρα τετελειωμένο.

Τον Χριστό, που πόνεσε ενώπιον όλων, πάλι στα στήθια της η Μάνα τον έχει κρυμμένο.

Η Εκκλησία παίρνει για πάντα στην αγκαλιά της να φροντίσει τον πολυαγαπημένο.

Ό,τι είναι του Θεού, ό,τι είναι της μητέρας, ό,τι από τον άνθρωπο είναι καμωμένο, το παραλαβαίνει τώρα ολόκληρο, κάτω απ' το χιτώνα της τόχει τοποθετημένο.

Το πήρε, το βλέπει, το αγγίζει, το κλαίει, το
καμαρώνει, του κάνει προσευχή,
του είναι το σάβανο και το μύρο, του είναι η
σμίρνα κ' η ταφή.

Είναι ο Ιερέας και το Βήμα και το Σκεύος
και το εστρωμένο ανώγειο του Μυστηρίου.

Εδώ είναι το τέλος του Σταυρού κι' η αρχή
του Θυσιαστηρίου.

Paul Claudel

PAUL CLAUDEL *Ο Δρόμος του Σταυρού*, μτφρ. Τάκη Παπατσώνη, ξυλογρ. Eric Gill
από τις εκδόσεις ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ, 2002. ISBN 960-7158-17-2
1^η έκδοση: *Αγγελιαφόρος*, 1949

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Το Μάρτιο 2007

Μετάνοια !

*Κύριε, τι θα τους κάνεις τους πόνους μας ;
Χαίρεσαι με το αίμα μας ;*

*Και ο Θεός απαντάει :
Τι να τις κάνω τις μετάνοιές σας,
και τι να τις κάνω τις θυσίες σας ;
Αποστρέφομαι από το αίμα των θυσιών σας
που κυλάει πάνω στο βωμό..*

*Αυτό που έχω ανάγκη είναι δύο πράγματα :
Πρώτα έχω ανάγκη
από την αυτοκυριαρχία σας
πάνω στις ορέξεις σας,
και πάνω στις φιλοδοξίες σας.*

*Έχω ακόμη ανάγκη, μεγάλη ανάγκη
από όλες τις στερήσεις που θα κάνετε,
και που θα τις προσφέρετε στους άλλους.*

*γιατί, και, σήμερα ακόμη, πεινώ και διψώ,
στο πρόσωπο κάθε αδελφού μου
που βρίσκεται στην αθλιότητα,
και στη στέρηση.*

*Ονομάστε το όπως θέλετε,
αλλά εγώ, και πεινώ και διψώ.*

Louis Sintas

Ανοίγω τους Ορίζοντες της προσευχής μου

Ο Λόγος του Θεού να γίνεται αποδεκτός και αγαπητός, ώστε να γίνεται βίωμα καθημερινό, προσωπικό και συλλογικό.

Σε ποιον να προστρέξω ; Σε ποιον να απευθυνθώ για να βρω στήριγμα, για να θεμελιώσω τη ζωή μου ; Σε ποιον να εμπιστευτώ ;

Που είναι Εκείνος που θα μπορέσει να μου προσφέρει ικανοποιητική απάντηση στην προσμονή της καρδιάς μου; Πρέπει να αναζητήσω Εκείνον που έχει εξουσία να θεμελιώσει το παγκόσμιο Βασίλειό του δικαιοσύνης και ειρήνης και που οι άνθρωποι αδυνατούν να οικοδομήσουν από μόνοι τους. Παρόμοια ερωτήματα απαιτούν την αναζήτηση Εκείνου που δεν μπορεί να γελαστεί ο ίδιος, αλλά ούτε και να γελάσει τους άλλους, και ο οποίος μπορεί να προσφέρει τη βεβαιότητα.

Οι λαϊκοί, κατηχητές και εμπυχωτές που έχουν δεσμευτεί στην υπηρεσία του Ευαγγελίου, να επιδιώκουν τη συνεχή επιμόρφωση, η οποία πρέπει να είναι κύριο μέλημα των υπευθύνων της Εκκλησίας.

Η Κατηχητική είναι στενά συνδεδεμένη με την υπεύθυνη δραστηριότητα της Εκκλησίας και των χριστιανών μέσα στον κόσμο. Όποιος αποδέχτηκε τον Ιησού Χριστό στη ζωή του με την πίστη και προσπαθεί να ενισχύσει την πίστη του με την κατήχηση, έχει ανάγκη να ζει σε κοινωνία με εκείνους που ακολουθούν την ίδια πορεία. Η κατηχητική θα καταντήσει άγονη αν δεν στηρίζεται σε μια κοινότητα πίστεως στην οποία θα βρει στήριγμα ο κάθε κατηχούμενος. Γι αυτό η επιμόρφωση επιβάλλεται.

Με τις περικοπές του Ευαγγελίου των Κυριακών

Κυριακή 4 Μαρτίου 2007-02-10

2^η της Τεσσαρακοστής

Λουκά 9, 28-36 : Μεταμόρφωση

Ο Πέτρος, ο Ιωάννης και ο Ιάκωβος συνοδεύουν τον Ιησού. Ανεβαίνουν στο βουνό για να προσευχηθούν. Μέσα στην οικειότητα της στιγμής, οι μαθητές ανακαλύπτουν το Δάσκαλο να απαστράπτει τη Θεϊκή δόξα. Ο Μωυσής και ο Ηλίας συνομιλούν μαζί του για την αναχώρησή του που θα πραγματοποιηθεί στην Ιερουσαλήμ. Η συνείδηση των μαθητών ξυπνά από το γεγονός αυτό. Η ταυτότητα του Ιησού τους παρουσιάζεται μέσα από μια λαμπρότητα και μια δύναμη εντελώς καινούργιες.. Είναι ο Εκλεκτός, είναι ο Μεσσίας που αναγγέλθηκε από τους προφήτες και το Νόμο και την Ημέρα της Βάφτισής του. Ανακαλύπτουν τον Ιησού ως τον Υιό του Θεού (Εβρ. 1, 3). Στην πορεία μας προς το Πάσχα ας ξαναανακαλύψουμε τον Ιησού μέσα από τις Γραφές. Ας ζητήσουμε εξηγήσεις και ας μην απογοητευόμαστε. Ας ξαναδιαβάσουμε τα κείμενα της Γραφής. Είναι ο Δούλος των δούλων, ο Μονογενής Υιός του Θεού, ο οποίος πορεύεται μέχρι το τέλος του δρόμου της αγάπης.

Κυριακή 11 Μαρτίου 2007-02-10

3^η της Τεσσαρακοστής

Λουκά 13, 1-9 Η άκαρπη συκιά

Με δυσκολία συνειδητοποιούμε την υπομονή του Θεού. Η υπομονή του Θεού δεν περιγράφεται. Και όμως είναι απαιτητικός. Για να μας εξηγήσει μας παρουσιάζει τη φλεγόμενη βάτο που δεν καταστρέφεται, γεγονός αδύνατο για τα ανθρώπινα δεδομένα. Και όμως είναι μια πραγματικότητα στο Θεό. Ο Θεός είναι χωρίς όρια, χωρίς περιορισμούς. Απελευθέρωσε το λαό του από τη σκλαβιά για να τον οδηγήσει στη γη της Επαγγελίας. Όπως μας λυτρώνει από τα δεσμά που παραλύουν την αγάπη μας, τις δεσμεύσεις μας, την αλληλεγγύη μας. Μας έστειλε τον Υιό του για να μας πει τον εξανθρωπισμό της αγάπης του. Ο ίδιος ο Υιός, θα κάνει ακόμα ένα βήμα : θα δοθεί ως τροφή, ως άρτος και οίνος, για να μας φανερώσει ότι δίνεται ολοκληρωτικά. Γίνεται πηγή για τη ζωή μας, από την ημέρα του βαπτίσματος και ξεδιψά όλες τις δίψες μας. Η αληθινή ζωή, κάποτε μας κάνει να επαναστατούμε, ιδιαίτερα μπροστά στους θανάτους που θεωρούμε άδικους, με τα δικά μας κριτήρια. Ο Θεός όμως ενεργεί ως Θεός, και Θεός Αγάπη.

Κυριακή 18 Μαρτίου 2007

4^η της Τεσσαρακοστής

Λουκά 15, 1-3.11-32 Παραβολή του Ασώτου

Ο Θεός ανορθώνει, δεν καταδικάζει. Τελώνες και αμαρτωλοί πήγαιναν προς τον Ιησού για να τον ακούσουν. Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι κατέκριναν τον Ιησού γιατί τους δεχόταν...

Ακόμα μια φορά, το Ευαγγέλιο έρχεται να αλλάξει την εικόνα που έχουμε σχηματίσει για το Θεό. Ποιος είναι αυτός ο Πατέρας που αφήνει το γιό του, να του κλείσει κατά πρόσωπο την πόρτα και να φύγει ; Τουλάχιστο θα περιμέναμε μια επίπληξη προς το φυγά στην επιστροφή του, για να του «σπάσει το τσαμπουκά», Και όμως αυτός ο πατέρας σκοτώνει το σιτευτό μοσχάρι για να στήσει γιορτή για την επιστροφή του ... Και όμως ο Θεός Πατέρας, εφόσον γι' αυτόν πρόκειται, δεν θα ήταν «παντοδύναμος» αν συμπεριφερόταν σαν εμάς, ή σύμφωνα με την εικόνα που εμείς έχουμε σχηματίσει γι' αυτόν. Ναι, αληθινά, ο Θεός δεν επιβάλλεται στον άνθρωπο, που έπλασε. Απεναντίας τον αφήνει ελεύθερο, έστω και με τον κίνδυνο να κάνει κακή χρήση της ελευθερίας του! Έτσι. Λοιπόν, διαγράφεται το πορτρέτο του Θεού, σ' αυτή την περίοδο της Τεσσαρακοστής : ένας Θεός όλος υπομονή και γεμάτος συμπόνια, «αργός στην οργή και γεμάτος αγάπη», ένας Θεός που δεν καταδικάζει. ένας Θεός που δεν μας εγκαταλείπει, όμως, γονατιστούς από το βάρος της ενοχής μας, ούτε εγκλωβισμένος στις ηθικολογίες μας. Είναι ένας Θεός, Πατέρας που ανορθώνει και ξαναδίνει ζωή

Κυριακή 25 Μαρτίου 2007

5^η της Τεσσαρακοστής

Ιωάννη 8, 1-11 : Η μοιχαλίδα

Πέρα από την αμαρτία. Πορευόμαστε ολοταχώς προς τη νύχτα του Πάσχα, κατά την οποία η Εκκλησία με τόλμη θα ψάλλει: «Μακάρια η αμαρτία που μας αξίωσε με παρόμοιο Λυτρωτή». Είναι απαραίτητο το βλέμμα της πίστης, όταν η αμαρτία και το κακό που επιφέρει μας συγκλονίζουν. Αλλά είναι, πράγματι «μακάριο το σφάλμα» για τη γυναίκα της περικοπής του Ευαγγελίου που την οδήγησε σε μια αναγεννησιακή συνάντηση με τον Ιησού, που την ανορθώνει και της προτείνει ένα προσανατολισμό για τη μετέπειτα ζωή της. Δεν είναι τόσο η παραβίαση ενός ηθικού κώδικα, όσο η μη ανταπόκριση στην αγάπη του Θεού που μας αποπροσανατολίζει από τον προορισμό για τον οποίο δημιουργηθήκαμε: την ευτυχία να ζούμε σε κοινωνία μαζί Του. Ο Ιησούς δεν συγχέει τη γυναίκα με τις πράξεις της. Καταδικάζει την αμαρτία όχι όμως τον αμαρτωλό που θέλει να επιστρέψει. Ο Ιησούς δεν παραβλέπει την ευθύνη της για την αμαρτία της, αλλά ανοίγει μπροστά της μια προοπτική, ένα μέλλον.

Μετάφραση – Διασκευή
π. Δημήτριος Δαλέζιος

Εμείς και ο φτωχός συνάνθρωπός μας

Ποιος θα το αρνηθεί ότι η εμφάνιση κάποιου μας γοητεύει και η στάση μας απέναντι σ' αυτούς που συναναστρεφόμαστε διαφέρει συχνά ανάλογα με την οικονομική και την κοινωνική τους κατάσταση. Ακόμα και μέσα στις χριστιανικές κοινότητες δεν μπορούμε ν' αρνηθούμε ότι συμπεριφερόμαστε ανάλογα μ' αυτά τα κριτήρια κι ας γνωρίζουμε ότι είναι αντίθετες με το πνεύμα του Ευαγγελίου αυτές οι συμπεριφορές μας.

Η προτίμηση του Θεού προς τους φτωχούς πολλές φορές δύσκολα γίνεται κατανοητή από εμάς όταν η ανθρώπινη φύση τείνει να αποκτήσει όλο και περισσότερα. Ο λαός που είναι σοφός λέει: *«Όποιος θέλει να είναι πραγματικά πλούσιος να μην σκέφτεται να κάνει την περιουσία του μεγαλύτερη, αλλά την πλεονεξία του μικρότερη».*

Ο ίδιος ο Κύριος είπε στους αποστόλους του: *«Ήρθα για να σας υπηρετήσω».* Γιατί λοιπόν κι εμείς - εάν θέλουμε να λεγόμαστε πραγματικοί χριστιανοί - να μην υπηρετήσουμε τους πιο φτωχούς από τους αδερφούς μας; Ας μην απομονωνόμαστε από το συνάνθρωπό μας και ιδιαίτερα από το φτωχό. Ας μην απομονωνόμαστε με την αιτιολογία ότι δεν μας καταλαβαίνει.

Η διάκριση μεταξύ ενός αληθινού και ενός ψευδή φτωχού είναι πάρα πολύ δύσκολη υπόθεση. Ας είμαστε καλοπροαίρετοι απέναντί του.

Φτωχός είναι ο πρόσφυγας, ο αναλφάβητος, ο μοναχικός, αυτός που πεινάει, αυτός που βλέπει την ελευθερία του να περιορίζεται, οι γυναίκες που είναι θύματα εκμετάλλευσης, τα παιδιά που μεγαλώνουν χωρίς γονείς, τα παιδιά που κακοποιούνται, τα ορφανά εξαιτίας των πολέμων, ο εγκαταλελειμμένος γέρος, ο τυφλός... Υπάρχουν χιλιάδες μορφές φτώχειας, κι αυτός που δεν έχει τη δυνατότητα να εκφραστεί, να καταλάβει, να διαβάσει, να μαντέψει, να επικοινωνήσει, να ονειρευτεί είναι κι αυτός φτωχός.

Η Κάριτας ως αναπόσπαστο μέλος της Καθολικής Εκκλησίας προσπαθεί μέσα στα πλαίσια των δυνατοτήτων της να στηρίζει τον κάθε μορφής φτωχό.

Ο κόσμος, οι ενορίες το αναγνωρίζουν και τη στηρίζουν. Χάρη σ' αυτή την οικονομική στήριξη και στην εθελοντική προσφορά εργασίας πολλών μελών της μπορεί και επιβιώνει εδώ και 28 χρόνια. Παρατηρούμε πιθανόν - ιδιαίτερα στην Ευρώπη - ότι η εικόνα της Εκκλησίας μπορεί στο λαό ορισμένες φορές να γίνεται αρνητική, ο ανθρωπιστικός της ρόλος όμως ποτέ δεν αμφισβητείται.

Οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται την Εκκλησία ως τη φωνή των φτωχών και, ίσως, είναι προτιμότερη η δίκαιη φτώχεια από τον άδικο πλούτο!...

Υακίνθη Καρβώνη
Κάριτας Αθήνας

Έκκληση:

Κάθε εκκλησιαστική επαρχία, με βάση τις τοπικές ανάγκες, επιλέγει τους τομείς της συμπαράστασής της στους φτωχούς αδελφούς. Ο εθελοντισμός σε αιμοδοσία, επισκέψεις φυλακισμένων και ηλικιωμένων όπως και η οικονομική ενίσχυση έρχονται να βοηθήσουν όσους έχουν ανάγκη. Οι πρωτοβουλίες των λαϊκών, των μοναχών και των κληρικών παραμένουν ανοιχτές. Πρόσωπα και θεσμοί καταγίνονται στα πλαίσια της φιλανθρωπίας: Λαϊκά μέλη των ενοριών μέσω της *Κάριτας*, του *Αγίου Αντωνίου*... και, μοναχοί και μοναχές που στοχεύουν στα έργα τους πιο φτωχούς. Κι όσοι - με διάφορα μέσα - συμβάλλουν στην ευαισθητοποίηση των μεγάλων προβλημάτων της ανθρωπότητας. Κι αυτά αγγίζουν τη δικαιοσύνη, την ειρήνη, το σεβασμό του ανθρώπου και της δημιουργίας...

Σπίτι ειδικής φιλοξενίας

Στις 2 Ιανουαρίου 2007 ο Τοποτηρητής του Αποστολικού Βικαριάτου Θεσσαλονίκης ενέκρινε την ίδρυση του Κέντρου Φιλοξενίας κακοποιημένων γυναικών στη Θεσσαλονίκη. Το Κέντρο αυτό διευθύνεται από τις Αδελφές Ιεραποστόλους της Αγάπης της Μητέρας Τερέζας της Καλκούτας.

Το Σπίτι φιλοξενίας βρίσκεται στην περιοχή Λαχανόκηποι (Νοτιοδυτική Θεσσαλονίκη) και υποδέχεται γυναίκες ανεξαρτήτου φυλής, θρησκευματος ή εθνικότητας οι οποίες βρίσκονται σε δύσκολη κατάσταση. Μπορούν να φιλοξενηθούν έως 15 γυναίκες.

Το Σπίτι είναι ανοικτό επίσης σε όσους έχουν ανάγκη από υλική και πνευματική υποστήριξη. Προσφέρει τη δυνατότητα για ένα μπάνιο, αλλαγή ρούχων σε άστεγους, άνδρες και γυναίκες και συσσίτιο σε άπορους κατά τους καλοκαιρινούς μήνες όταν δεν λειτουργούν τα άλλα συσσίτια στην πόλη.

Το Σπίτι Φιλοξενίας λειτουργεί με βάση εσωτερικό κανονισμό εγκεκριμένο από την εκκλησιαστική Αρχή.

Προσευχή του Αββά Πιερ

Η ζωή δεν είναι όνειρο,
Ούτε ανθρώπου σχέδιο·
Είναι μια αποδοχή,
Ο Θεός μας οδηγεί
μέσω των γεγονότων:
Σε μας ανήκει να πούμε ναι ή όχι.

Η ζωή είναι πιο πολύ συγκατάθεση
Παρά επιλογή.
Επιλέγομε τόσο λίγα!

Η μόνη ελευθερία του ανθρώπου,
Είναι να κρατάς τεντωμένο το πανί
Ή, ν' αφήσεις το ιστίο να μαϊνάρει, αποκαμωμένος.

Ο άνεμος δε μας ανήκει, δεν κυριαρχείται από μας.
Ο Θεός δίνει την πνοή:
Στον καθένα να δει πώς
να πιάσει τον άνεμο με τα πανιά του.

Παρασκευή 26 Ιανουαρίου 2007,
ημέρα Εθνικής Μνήμης για τον Αββά Πιερ,
ο οποίος κοιμήθηκε
τη Δευτέρα 22 Ιανουαρίου 2007.

* Από το Διαδίκτυο: noxlum.com, ιστοσελίδα της εκκλησιαστικής επαρχίας του Saint Claude (Jura, Γαλλία)

Πολιτισμικά**Παιδεία, εκπαίδευση, τεχνολογία**

Στα πλαίσια γιορτασμού μιας επετείου διακοσίων χρόνων από την αγιωνομία της ιδρύτριας αγίας Αγγέλας Μερίτσι, η Σχολή Ουρσουλινών του Ψυχικού θέλησε να συμμετέχει με μια εκδήλωση που έγινε στο θέατρο της σχολής, τη Δευτέρα 5 Φεβρουαρίου 2007. Εκτός από την ομιλία της γνωστής σε όλους καθηγήτριας κ. Ελένης Γλύκατζη-Αρβελέρ, μαθητές και μαθήτριες της Στ' Δημοτικού και της Γ' Λυκείου παρουσίασαν με μεγάλη επιτυχία σύγχρονα λαϊκά τραγούδια και ένα ποιοτικό οπτικοακουστικό πρόγραμμα με θέμα την Τέχνη. Την πρωτοβουλία και ευθύνη της εκδήλωσης είχε ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων.

π. Γ. Μ.

Ως πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων του Γυμνασίου και Λυκείου, επιτρέψτε μου να υποδεχτώ στο σχολείο μας την κ. Ελένη Γλύκατζη-Αρβελέρ, μια διεθνώς διακεκριμένη προσωπικότητα, που μας τιμά ιδιαίτερα με την παρουσία της.

Θα ξεκινήσω λοιπόν εκφράζοντας την πεποίθησή μου ότι Σχολείο ίσον Πολιτισμός όσο ρομαντικό κι αν ακούγεται αυτό σήμερα, που και οι δύο έννοιες βάλλονται από όλους, ειδικούς και μη. Σήμερα, που η παιδεία δοκιμάζεται.

Μιλάμε καθημερινά για το κακό εκπαιδευτικό σύστημα, τη συντριβή των μαθητών, την παρακμή των φορέων μετάδοσης της γνώσης, την ανάγκη ή όχι να ιδρυθούν ιδιωτικά Πανεπιστήμια, το άσυλο και την ελευθερία διακίνησης των ιδεών, μιλάμε για δείγματα ενός προαναγγελθέντος θανάτου του πολιτισμού μας με τη μορφή ατάκτων επελάσεων νεωτερισμών στις τέχνες και τα γράμματα, πολιτικών ασελγειών που ευαγγελίζονται την ελευθερία και τη δικαιοσύνη, εξευτελισμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ρατσισμού και trafficking, κοινωνικών ανατροπών που εξευτελίζουν αξίες προς όφελος μιας ουτοπίας χυδαίας προόδου και δήθεν ανάπτυξης.

Τραγικοποιημένα πράγματα; Ναι, ζούμε σε μια εποχή κατά την οποία αδι-αμφισβήτητα οι αξίες και οι αρχές περνούν κρίση. Σε μια εποχή που κυριαρχεί το εύκολο χρήμα, η τηλεόραση και η απομόνωση των ανθρώπων με άλλο-θι την ανάπτυξη της τεχνολογίας.

Εμείς όμως πρέπει να νιώθουμε τυχεροί! Εμπιστευτήκαμε τα παιδιά μας στις αδελφές Ουρσουλίνες για να διδαχθούν ότι η γνώση αποκτιέται με αγώνα κι ότι το *καλό καγαθό* χρειάζεται ήθος και σεβασμό για να υπάρξει. Οι αδελφές Ουρσουλίνες διέσχισαν θάλασσες, εξαπλώθηκαν σ' ολόκληρο τον κόσμο, κήρυξαν το Χριστό με τη μαρτυρία της ζωής τους και των λόγων τους και αντιμετώπισαν ακόμη και το μαρτύριο. Και συνεχίζουν... Και προτρέπουν τα παιδιά μας να βαδίζουν στο φως..., να χαίρονται τη ζωή, να αγωνίζονται, να ελπίζουν...

Από εμάς τους γονείς περιμένουν μόνο να βρούμε λίγο χρόνο για να μένει ο δρόμος των παιδιών μας φωτεινός, να χαιρόμαστε μαζί τους, να αγωνιζόμαστε στο πλευρό τους, να ελπίζουμε...

Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας και της συνεργασίας μας με το Σχολείο θέλοντας να προάγουμε το έργο του, προσκαλέσαμε απόψε για να ακούσουμε και να διδαχτούμε μια γυναίκα που με τη ζωή και το έργο της μας κάνει υπερήφανους που είμαστε Έλληνες, μια γυναίκα που για να την παρουσιάσω το λεξιλόγιό μου είναι πολύ-πολύ φτωχό.

Καλωσορίζω την κ. Ελένη Γλύκατζη-Αρβελέρ, Πρύτανη, Πρόεδρο του Πανεπιστημίου της Ευρώπης, Διευθύντρια του Κέντρου Έρευνας Βυζαντινής Ιστορίας και Πολιτισμού και της Χριστιανικής Εγγύς Ανατολής, Ελληνίδα που αγάπησε την Ελλάδα, που αγάπησε τη Γαλλία, που μεγαλούργησε και μεγαλουργεί σ' ολόκληρο τον κόσμο, που είναι ΔΑΣΚΑΛΑ και ΜΗΤΕΡΑ.

Μαρία Σικ - Φωσκόλου

* Την εκδήλωση τίμησαν, ο Αρχιεπίσκοπος των εν Αθήναις καθολικών, ο Παν/τατος εκπρόσωπος της ορθόδοξης Ενορίας, Frères και Soeurs, ο Δήμαρχος, εκπρόσωπος των Πρυτανικών αρχών του Πανεπιστημίου Αθηνών, πρώην γενικοί γραμματείς, εκπρόσωπος της Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, ο μορφωτικός ακόλουθος της Γαλλικής Πρεσβείας, Προϊστάμενοι της Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης, Διευθυντές Σχολείων...

